

fit Løfte om Anlæget af disse Baner indenfor den lovmæssige Tid, har man troet, at det hele Forhold var skiftet til at forlanges nærmere undersøgt enten ved Foranstaltning af Rigsdagen selv eller paa anden betryggende Maade, hvad Udvalget har henstillet og ikke bestemt udtalt sig om, og at det da maatte bero paa denne Undersøgelses Resultat, hvorvidt der forelaa tilstrækkelige Billighedsgrunde for at være enig med den høie Regjering i en Eftergivelse af Mulikterne helt eller delvis i dette Anliggende. Dette er Udvalgets Stilling; det er en moderat Stilling lige overfor Entreprenørene, navnlig hvor der er Tale om saa væsentlige Overskridelser som her, Overskridelser, som i høi Grad skade ikke blot Statskassens Interesser men navnlig de vedkommende Egne. Man ønsker ikke at være for haard lige overfor de Undskyldningsgrunde, som allerede fremføres, men vil have disse Undskyldningsgrunde belyst, forinden man tillægger dem en Bægt, som man nu her for en Del af Banerne forlanger, at der skal tillægges dem.

Turen: Det vil ses baade af Betænkningen og af de stillede Vædringsforslag, at Udvalget i de allerfleste Punkter har været enig om de Indstillinger, som det har tilladt sig at gjøre til Thinget. Der er derfor kun et ganske enkelt Punkt, hvorom jeg skal tillade mig paa Mindretallets Begne at sige et Par Ord til, hvad der allerede er ansøgt af den ærede Ordfører. Hvad selve Betænkningen angaar, da har jeg Intet dertil at sige, og hvad angaar Vædringsforslagene, vil det ses, at det kun er om Nr. 19, 20 og 21, at Udvalget har delt sig i et Flertal og et Mindretal. Med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 19 og 20 har Udvalgets Mindretal været enig med Flertallet deri, at Telegrafarterne bør fastsættes efter en Overenskomst mellem Regjering og Rigsdag. Man kan nemlig ikke være enig med den høitærede Minister i, at disse Taxter skulde staa i nøie Forbindelse med Taxterne ved Færgevesenet eller Personbefordringen, men har ment, at de slutte sig meget nær til Posttaxterne, der som bekendt ere fastsatte ved Lov. Paa hvilken Maade nu Overenskomsten mellem Regjering og Rigsdagen skulde træffes, enten det skulde være gennem en særlig Lov eller gennem Finansloven eller gennem Tilleg til den bestaaende Postlov, derpaa lægger Udvalgets Mindretal mindre Bægt, men derimod anser det det for rigtig, at en saadan Overenskomst kommer istand. Naar der endog i Udvalgets Mindretal har været nogen Dissens med Hensyn til de af Udvalgets Flertal fremsatte Motiver i Betænkningen til den Indstilling, som her er gjort til Thinget, saa ligger dette i en noget forskjellig Opfattelse af den Foranstaltning, der fra Regjeringens Side er gjort ved fastsættelsen af nye Telegrafarter fra 1ste Januar 1875. I Henhold til hvad der tidligere

er sket, og som nærmere er udoilet i Betænkningen, kan man ikke fratjende Regjeringen en Ret til at bestemme Telegrafarterne, saa længe der ikke derom er taget nærmere Bestemmelse af Regjeringen og Rigsdagen; men paa den anden Side ere Indtægterne i den bestaaende Finanslov for Telegrafvesenet baserede paa en Taxt af 2 Mk., og naar der da i Løbet af Finanssaaret fra Regjeringens Side foretages en Nedsættelse i denne Taxt, og den beregnede Indtægt ikke kommer ind, saa bærer Regjeringen i Virkeligheden Ansvaret for, at denne Indtægt ikke kan komme tilstede, hvad der maaste vilde have været tilfældet, dersom Taxterne vare bleve staaende paa 2 Mk. Det er kun i dette Punkt, at der er Uoverensstemmelse mellem Medlemmerne af Udvalget, men i Dovesdsagen selv er der ikke nogen Uoverensstemmelse. Vi have ansat det for at være rigtig og forstandigt, at der sker en Nedsættelse i Telegrafarterne saaledes, at de nedsættes fra 66 til 50 Ore. Det vil ses i Anmærkningerne til den foreliggende Finanslov, at man ogsaa for det næste Finansaar har gjort Regning paa en Indtægt af 50 Ore for hvert Telegram paa 20 Ord; men det er først nu, at Foranstaltningen kan komme tilstede. Vi tro ogsaa at Flertallet eller idetmindste flere af dets Medlemmer ville finde, det ikke vil være urigtigt at gaa over til den nedsatte Taxt, men at de kun ikke ville træffe Foranstaltningen nu med det Samme. Det forekommer mig imidlertid, at naar man vil bevare den nu af Regjeringen foreslaaede Nedsættelse, kan man ligesaa godt komme frem dermed strax, som at gjemme dette til 3die Behandling. Naar Udvalgets Mindretal er gaaet med til at stille dette Punkt op som en Anmærkning under den vedkommende Post, saa er det ingenlunde begrundet i, at man nærer nogen stor Kjærlighed til den Slags Anmærkninger, og vi have ogsaa set den særegne Skjæbne, som rammer den Slags Anmærkninger, naar de komme paa et andet Sted; men dersom Indenrigsministeren ikke i Udvalget havde udtalt sig saa bestemt imod, at Rigsdagen til Saand med i, hvor høit Taxten blev sat, dersom den høitærede Minister f. Ex. havde villet tilbyde at forelægge et Lovforslag derom som Tilleg til Postloven eller paa anden Maade, saa tvivler jeg ikke om, at Mindretallet ville have fratjaldet denne Anmærkning. Da det imidlertid lægger Bægt paa, at en saadan Overenskomst kommer istand, har det ikke for Diebliffet kunnet se nogen anden Udvei end paa denne tydelige Maade at give sin Opfattelse tilkjende. — Hvad Forslaget under Nr. 21 angaar, da skal jeg ikke udtale mig videre derom. Der er fra Regjeringens Side foreslaaet 15 nye Expedienter, medens Udvalgets Flertal vil nedsætte det til 10. Det forekommer Mindretallet, at der kan være Anvendelse for det Antal, der af Regjeringen er foreslaaet, og det har derfor ikke villet deltage i Flertallets Forslag.